

Col·lecció l'illa Roja de narrativa, 15

Estimar i altres vicis

Edicions Sidillà SL

La Bisbal d'Empordà 17100

info@edicionssidilla.cat

www.edicionssidilla.cat

Títol: Estimar i altres vicis

© del text: Jordi Bonet-Coll

© Il·lustració de la coberta: Montse Mayol

© d'aquesta edició: Edicions Sidillà

Impressió: Impremta Pagès, d'Anglès (la Selva)

Disseny: J. Pujadó

Correcció: Xavier Cortadellas

Primera edició: febrer 2024

Edicions Sidillà és soci protector d'Amics de la Bressola

ISBN: 978-84-127308-9-0

Dipòsit legal: GI 96 2024

Tots els drets reservats. Si voleu fotocopiar parcialment aquest llibre, feu-ho legalment contactant amb CEDRO: 932720445 o cedrocat@cedro.org

JORDI BONET-COLL

Estimar i altres vicis

edicions
Sidillà

La Bisbal d'Empordà, 2024

Als meus pares, al meu germà, al meu fill, a la
 Lourdes, als tres Xevis (als dos amics i al cosí
amic), a en Jaume, a la Susanna, a en Francesc,
 en fi, a la gent que m'aguanta més sovint.
(I gràcies a en Jordi Taberner i a l'Albert Lopez
 pel seu assessorament.)

«La seva altra forma d'evasió fou el sopor contemplatiu. Crec que es pot afirmar que passà les tres quartes parts de la seva vida de vigília contemplant. Accentuà la seva tendència contemplativa intoxicant-se francament: la morfina, l'absenta. Fumà, a més a més, enormement. El món exterior, el tragí de la vida, les molèsties de l'existència, el tracte social, l'estupidesa, i la crueltat circumdant, li produïren un neguit i un dolor continuats, una inapetència visible. Per això fou un solitari inexpugnable, insubornable, total. Rusiñol, que la gent no pot separar de la Rambla o dels grans bulevards, es passà mitja vida en pobles absurds, en fondes atrotinades, pintant, escrivint sol, en una solitud tràgica. I, és clar: com tots els grans solitaris, el seu erm interior s'encreuava intermitentment de ratxes de frenesí comunicatiu. Llavors s'exaltava, es vessava en una agitació dionisiaca i pànica. Semblava un posseït, un delirant. Però gairebé sempre necessitava un estimulants extern per a acostar-se al tràfec humà. El seu estat natural era el sopor vegetal, la malenconia, la vaguetat.»

Josep Pla a «Santiago Rusiñol i el seu temps», del llibre *Tres artistes*. (Obra completa, volum XIV.)

Sumari

Dilluns, 13 de gener	7
Divendres, 24 de gener	19
Dijous, 30 de gener	41
Dilluns, 10 de febrer	51
Diumenge, 23 de febrer	63
Diumenge, 9 de març	73
Dilluns, 14 d'abril	91
Dimarts, 29 d'abril	113
Dimarts, 10 de juny	131
Dissabte, 26 de juliol	139
Divendres, 1 d'agost	153
Diumenge, 3 d'agost	159
Dijous, 14 d'agost	171
Divendres, 15 d'agost (Final d'etapa)	175

Dilluns, 13 de gener

Un dia de fa molts anys, quan la Maria, en Quim (un amic de llavors) i jo estàvem parlant al mig de la plaça de Juncarol, un poble de la rodalia de Vilaprim que estava ple de gent i de música dolenta perquè era la festa major, va aparèixer el xicot de la Maria i li va dir cridant que se n'anava; la Maria va contestar-li que molt bé, el noi va desaparèixer i, al cap de cinc minuts, la Maria es va posar a plorar i també se'n va anar. Llavors, justament llavors, jo hauria d'haver sortit darrere del meu amor platònic. Si ho hagués fet, segurament l'hauria trobada plorant recolzada en un cotxe aparcats en un carreró, i li hauria dit que no plorés perquè no valia la pena i l'hauria abraçada i ens hauríem fet un petó, un petó tan gros com aquesta puta fantasia que, de tant en tant, encara em pessiga.

Es pot dir que vaig conèixer la Maria quan, el primer dia de tercer de batxillerat, en quedar desaparellats, vam decidir seure junts. Abans d'aquest dia només havia sigut una companya de classe. Després, me'n vaig enamorar amb tota la maleïda intensitat que et proporciona la maleïda adolescència. La Maria festejava amb un subnormal. Faig servir aquest mot perquè ara ja només és un insult: quan jo era petit, en canvi, ningú no deia disminuït psíquic. La definició que dona de *subnormal* un diccionari és: «Dit de la persona —infant o adolescent— que sofreix un retard mental, amb possibilitat de recuperació i, doncs, de lenta incorporació al grup dels normals». El xicot de la Maria, doncs, era un subnormal que mai no es va incorporar al grup dels normals. Però, segons m'ha dit ara ella, la tenia ben atrapada: era més gran, molt possessiu... I jo només era una suma de factors patètics: passerell, burro, tímid, un còctel de complexos diversos... Va ser en Quim qui, uns dies després de la festa de Juncarol, em va dir que la Maria li havia dit que li hauria agradat que sortís darrere d'ella. Però no ho vaig fer. Jo m'adonava que li queia bé, però em semblava impossible que ella pogués sentir el mateix que jo. Després del batxillerat, vaig retrobar la Maria a la facultat

de Dret de Girona. Tots dos havíem passat un any sabàtic obligat perquè no havíem pogut entrar a la facultat quan tocava (per culpa de dos professors nefastos que decidiren putejar-nos). I llavors sí que li vaig dir, clar i català, que l'estimava, però ja no hi va haver res a fer. Recordo perfectament aquella trobada. Va ser pocs dies abans de plegar de Dret, en un bar del centre de Girona. Quan vam entrar, el cambrer ens va dir: «Què voldrà aquesta parelleta?». El cor em va fer un salt: aquell *tio* va dir el que jo desitjava que fóssim la Maria i jo, una parelleta, collons! Però ella em va dir que tornava a estar bé amb el subnormal, que semblava que havia canviat... o sigui, que tururut violes.

«La memòria arriba fins on arriba el nostre interès», va dir no sé qui. Per això suposo que recordo tan bé aquella trobada i una altra que vaig tenir amb en Quim. L'amor per la Maria i l'homosexualitat d'en Quim deuen ser els fets més impactants de la meua adolescència. També em sembla que hauria de recordar el primer porro i, en canvi, al meu pobre cervell no n'ha quedat cap rastre. Això sí, recordo molt bé la primera ratlla: va ser durant un concert de Rosendo, a Girona, i, com sol passar, en el primer intent vaig expirar en lloc d'aspirar i vaig fotre mitja ratlla de coca

enlaire! «És que em penso que soc bisexual», em va dir en Quim. Collons, sentir això amb disset anys t'ha de colpir per força! Va ser a la Comporta, el pub que tenia el lavabo més freqüentat de Vilaprim; si et foties les restes que quedaven a sobre els vàters podies acabar a urgències (recordo que una vegada vaig entrar-hi, al lavabo, i em vaig trobar de cares amb un *tio* que tenia una bossa de coca a les mans: una bossa, no una bosseta o una *papel·la*¹!; jo el vaig mirar acollonit, ell em va mirar sorprès, i no va passar res més perquè vaig fotre el camp cagant llets). En Quim em va explicar això uns dies després d'una festa que algú

1 Ara, almenys als mitjans, es fa servir *paperina*, que reconec que m'agrada força. Però abans només existia la *papel·la*, que em permeto d'escriure amb ela geminada. És curiós, però aquest mot no surt ni al diccionari normatiu castellà: només hi trobo *papelina*, que tampoc no deia ni Déu. Les *papel·les* d'abans eren petits sobres de paper, però ara tothom corre amb bossetes de plàstic. Veig que els mitjans en continuen dient *paperines*, encara que no siguin de paper: el *puto* plàstic s'ho està menjant tot! Ostres, de veritat que no ho volia fer, això d'escriure notes a peu de plana, però no me'n sortiré pas! A vegades també abuso dels parèntesis: no puc evitar-ho! De fet, també parlo així. Si l'interlocutor m'agrada, se m'agombolen els temes i passo de l'un a l'altre sense solució de continuïtat. Fins que acabo amb allò de «Què t'estava dient?»

va muntar en una barraca. Quan tothom ja anava ben gat, en Quim va confessar a l'Albert, un dels meus millors amics d'abans i d'ara, que estava enamorat d'ell. L'Albert no es va agafar gaire bé la confessió i els vam haver de separar. Aquella nit vaig acabar d'entendre alguna actitud xocant d'en Quim, sobretot la del dia que va curar a l'Albert la ferida que s'havia fet a la cama quan va caure amb la moto: em va desconcertar que insistís tant a curar-lo —l'Albert no ho volia— i que estigués tan torbat: fins i tot li tremolava la mà mentre li passava un cotó fluix xop d'alcohol pel genoll. A en Quim li he perdut totalment la pista. Amb l'Albert encara en parlem, sobretot quan bevem molt. Ell diu que no podia reaccionar de cap més manera. Llavors, tots tres érem molt amics, companys de discoteca i de vici incipient. Per a l'Albert, la confessió d'en Quim va ser una traïció. Jo li dic que no ho veig així, que en Quim va ser molt sincer, que va tenir prou pebrots per dir-li el que sentia.

Jo, finalment, també vaig tenir pebrots de dir a la Maria que m'agradava. I també em va engegar a la merda; l'única diferència entre en Quim i jo va ser que a mi no em van voler fotre un cop de puny. Bé, de fet, va ser com si me l'hagués fotut.

Vaig quedar destrossat. Em va fer passar les poques ganes que ja tenia de fer Dret. Després de la trobada en aquell bar i d'algun encontre fugisser —l'evitava, és clar— pels passadissos de la facultat durant els pocs dies que encara hi vaig anar, no vaig tornar a veure mai més la Maria. Molt de tant en tant, algú me'n deia alguna cosa i prou.

Amb la Maria ens vam retrobar a les xarxes socials fa uns mesos, després de molts anys, moltíssims, de no veure'ns. Vaig ser jo qui va buscar-la i qui va demanar-li si em volia com a amic. Per què ho vaig fer? Doncs no acabo de saber-ho. De fet, l'última vegada que vam parlar em va engegar i jo no me'n vaig anar gaire content. Suposo que em degué dir alguna cosa tan ingrata i fastigosa com que continuéssim sent amics. Potser me'n va fer venir ganes l'Albert: un dia se la va trobar a Girona, van estar xerrant molta estona i li va preguntar per mi. Potser és perquè va ser l'any passat quan la llima que la dona i jo hem anat passant per la nostra relació va tocar os. O potser és, simplement, perquè vaig veure que un amic d'una xarxa social la tenia com a amiga. O, sense *potser*, és que, collons, continuo pensant que és la dona que he estimat més a la meva vida! O que és l'única que he estimat de veritat. Amb l'única que vaig sen-

tir això que en diuen amor. Perquè ara ja sé que l'amor és una collonada i que només pot existir quan encara no coneixes la vida, quan encara no l'has tractada gaire. Però, tot i això, en algun racó incòlume del meu malmenat cervell, continuo pensant que és una llàstima que la Maria i jo ens morim sense haver-ho provat.

Bé, avui, després d'un temps ajornant la trobada física, hem quedat per dinar en un restaurant de Girona, que és la ciutat on viu. M'adono que continua essent despistada: no m'ha dit bé el nom del restaurant i em torno boig buscant-lo. Li truco i no contesta. Al final, mentre estic aturat a la vorera sense saber cap on haig d'anar, la veig acostar-se apressada. Oh, s'apropa el meu gran amor d'adolescència! És impossible que no m'hi fixi: té els pits molt més grossos que no els tenia abans. Quan ja la tinc davant meu, penso el que suposo que deu pensar ella: «Ens hem fet grans, hòstia!». Ella, una mica de flacciditat i jo, una mica de calvície. Però continua essent bonica. La Maria és una mica més baixa que jo (el meu metre seixanta-set no em va permetre jugar a bàsquet ni hostiar algun imbècil que m'hauria agradat hostiar), té els ulls negres, el nas xato, cabells castanys un pèl arrissats, ulls grossos i vius, cara arrodonida,

llavis molsuts i un cos tan bonic com la seva cara (el cul i els pits de la Maria tornaven bojots tots els nois de la classe). No està gens grassa, i jo tampoc. Després dels quaranta, no estar gras és un mèrit: en pocs casos, hi ajuda la genètica; a la majoria, és gràcies a la pràctica continuada d'algun esport. Amb la Maria primer parlem del fet que no ens hàgim tornat a veure. És molt estrany. Ella viu a Girona, però de tant en tant ve a Vilaprim perquè hi té els pares. Jo vaig sovint a Girona, per feina i per oci. I no ens hem vist mai. Que no ens hàgim vist a Girona potser és normal perquè és una ciutat. Però és que Vilaprim és un poble! L'explicació que trobem és que ella només hi ve per veure la família, no es dedica a voltar pel poble. I la veritat és que jo tampoc no hi corro gaire. No costa gens començar a parlar amb franquesa. Li dic això, que em sorprèn que, després de tants anys sense parlar, ho estiguem fent com si encara anéssim a l'institut. Ella diu que jo continuo essent l'Enric de sempre i que, mentre venia cap aquí amb els llibres d'anglès sota el braç (n'està fent un curs), s'ha sentit precisament així, com si haguéssim quedat en un bar després d'una classe a l'institut. Aquesta franquesa em fa parlar sense gaires prolegòmens de com la vaig arribar a estimar. I ella

també en parla. Al·lucino. No sabia com podia anar aquesta conversa, però mai no hauria dit que el nus aparegués tan de pressa i amb tanta força, trepitjant sense miraments una introducció curta però gens banal (el seu divorci o els meus llibres); espero que tot això tingui un bon desenllaç. Em diu coses que em fan mal, o ràbia, o llàstima, o tot plegat, ostres! Un dia que la duia amb moto no se'n sabia avenir que jo no veiés que m'abraçava amb força. No recordo aquest dia. Però sí que recordo, i en canvi ella no, el dia que tota la classe vam anar d'excursió a Barcelona, i del pet que vaig agafar abans d'entrar al museu Picasso, i de com un guarda em va fer sortir perquè feia veure que em masturbava estirat en un sofà circular, i sí que recordo perfectament que, tornant en el tren, tots callats i exhausts, ella va posar el cap a la meua falda i es va adormir: encara sento la seva escalfor. I també encara sento, collons, la veu del subnormal dient-li *hola* només baixar del tren. «Però no veies que m'agrades?», em diu amb una veu que no és la de la Maria adolescent (sí, la veu també envelleix). Quin mal que em fa això! Ja sé que és estúpid penedir-se d'alguna cosa; bé, més que estúpid, és inútil. Però, ostres, en aquest precís instant em faig ràbia a mi mateix! «Burro, burro,

burro». Jo tornant-me boig per ella i resulta que només m'hauria hagut de decidir. Ella m'hauria desvirgat i jo hauria tingut una epifania i m'hauria oblidat de fumar porros i no hauria tingut ganes de provar altres coses i hauria acabat la carrera i... O potser no hauria passat res d'això i ho hauria fet seguir tot. El següent pas després del penediment és l'especulació, i després ja ve la bogeria. «Jo només pensava que et queia bé i prou. Però tu sí que devies saber que jo estava boig per tu, per què no em vas dir res?», li dic gairebé plorant per dins. I no sap què contestar-me. Balbucejant, comença dient-me que no, que no estava segura del que jo sentia i acaba engegant-me que era jo qui m'havia de declarar. «Ah, ho dius perquè és l'home qui ha de fer aquest pas? O sigui, que tu, Maria, ets masclista?», li retrec. Riu i continua, confosa. I m'explica el que ja he escrit fa unes ratlles: el subnormal era molt possessiu i la tenia ben collada. No m'acaba de convèncer. Potser dubtava. Li dic que va ser una llàstima que no ho haguéssim provat, que m'hauria hagut de dir que sí quan ens vam trobar a Dret. «No hauria anat bé. Jo, llavors, només tenia ganes de fotre el camp de Vilaprim. Volia quedar-me a Girona o anar-me'n a Barna. Vaig continuar un parell d'anys més amb l'Àngel

i després vam tallar. Amb tu hauria passat el mateix», em contesta. «No ho sabrem mai», penso jo. M'acompanya fins al cotxe. Em diu que li ha agradat molt que ens hàgim vist, i que hauríem de quedar cada quinze dies. «De veritat?», penso. Ens fem dos petons i me'n vaig. Estic content i desesperançat a la vegada. Poso *Batiscafo Katiuscas* d'Antònia Font al CD del cotxe i canto tota la tornada.